

[Knud Jespersen.]

det jeres optimisme, jeres glade humør — for jeg har bemærket, at regeringen ser glad ud — der gør, at man bygger på, at nu kommer det til at gå godt? Eller er man bare blevet offer for, at efterhånden optræder enhver medicinmand med en eller anden forklaring og siger: det skal nok lykkes os. Vi har jo forklarende medicinmænd på alle områder. De, der forklarer, at man skal bekæmpe asocial politik ved at indordne sig, at man skal modstå reaktionen ved at kapitulere over for den. De, der synes, at den lidt særprægede aktivitet i lytterforeningen, i hr. Erhard Jakobsens foretagende, måske nok er at foretrække, vi holder os lidt tilbage. Ja, over for dem og dem, der har lavet sådanne organer, var det mere rimeligt, at vi vendte fronten lige imod.

Sagen er jo den, at her passer omskrivningen af et ordsprog — og det tror jeg hr. Poul Schlüter skulle læse, inden de holder møde næste gang — om, hvordan man bekæmper ytringsfriheden, meningsdannelsen m. v. Der passer nemlig det, at den, der lytter, schlüter ikke i denne sag, og denne Schlüterforening, som hr. Erhard Jakobsen m. fl. bygger op, er jo en del af hele denne socialøkonomiske attack. Vi skal tvinges til at være stille, vi skal være sagtomme, vi skal have indkomspolitik, vi skal affinde os med arbejdsløshed, vi skal godkende, at børnene mister deres uddannelsesrettigheder osv., og så kommer der altså nogle meget smukke erklæringer — finansministerens var næsten poetiske — om, at man tror, det vil gå godt. Der er kun ét svar. Hvis det skal gå godt, så må man frigøre sig fra denne tvangstanke, at hr. Glistrup via hr. Hartling skal bestemme, hvad der skal stå i finansloven, og det kunne man gøre, hvis man var fornuftig i denne sag.

Glensgård (FP):

Der er stillet et dagsordensforslag af hr. Brusvang på blad nr. 615. Jeg vil godt bede i hvert tilfælde et par medlemmer i denne sal læse dette dagsordensforslag igennem. Stk. 2 — det er derom, problemerne drejer sig — lyder:

„bemærker, at justitsministeren i skrivelse til folketingets retsudvalg af 25. marts 1976 har fremsendt en formulering med

henblik på ændring af politivedtægten, som skønnes egnet til løsning af problemet.“

Jeg må også lige citere den ændring, som justitsministeren har fremsendt:

„Det er forbudt på de i § 3, stk. 1, nævnte steder at foretage afspærring med henblik på at hindre nogen i at færdes frit til og fra en ejendom, hvor han har lovligt ærinde“.

Hr. Jens Møller: nu foregår det ganske vist ikke i valgkredsen, nu er der ingen færelandsang længere for dem, der ikke havde fri adgang til deres arbejdsplads. Hvor er kristeligt folkeparti i denne sag? Kristeligt folkeparti stod i Bækkelund og sagde, at det var forkasteligt, at disse mennesker ikke havde fri adgang. Dette dagsordensforslag går ud på at sikre disse mennesker fri adgang. Hvor har vi kristeligt folkeparti i denne sag? Vi hører måske senere nogle bemærkninger, og det skulle glæde mig, hvis de var positive, hvad jeg desværre ikke forventer.

Jeg må også citere hr. Jens Møller fra forhandlingen den 30. oktober 1975, sp. 836 i folketingets forhandlinger:

„Problemet, der ligger bøg disse forslag, er det samme, men det er et spørgsmål om en grænsedragning, grænsedragningen mellem forskellige friheder, friheden til at organisere sig på den ene side og på den anden side den personlige frihed og erhvervsfriheden. Det er 3 friheder, der alle er grundlovs-sikrede, og som man derfor ikke kan sætte spørgsmålstegn ved, men dér, hvor de støder sammen, kan det være rimeligt at fastlægge grænserne noget nøjere.“

Det var hr. Jens Møller. Hr. Jens Møller fortsatte — sp. 838:

„Lovforslaget om ændring af borgerlig straffelov, som er fremsat af centrum-demokraterne, er jo af begrænset omfang. Det vil sikre friheden til at færdes frit, hvor man har lovlig ret til at gå, ved at foretage en ændring i § 261 i straffeloven. Man kan sige, at dette her var noget, der burde være en selvfølge, og som det altså så ikke var nødvendigt at lave om på. I et frit land burde det vel være selvfølgeligt, og det er da også muligt, at det kan klares uden ændringer i loven. Der er visse udtalelser fra statsministerens side og fra andre i regeringen, der kunne tyde på, at det er muligt, at vi her kan finde en løsning ved at få defineret nærmere, hvad der menes med disse ting, så